

KERK +leven

WEEKBLAD — NUMMER 19 — 10 MEI 2006

Gregoriaans
zingen
is bidden

blz. 8

Dossier
Kapellen
in Vlaanderen

blz. 12-13

Kinderen
en
tv-reclame

blz. 18

antwerpen brugge gent mechelen hasselt

W

AT is er toch aan de hand met onze jeugd, vroegen we ons terstond af bij wat zich die woensdag in Brussel

Centraal afspeelde. Een gevoel van onveiligheid overvalt nu ook jonge mensen die doorgaans met een gezonde dosis (zelf)vertrouwen door het leven gaan. Is het gevoel van onveiligheid dat menig een bekruipt wanneer hij in het donker of zelfs op klaarlichte dag het openbaar vervoer gebruikt, nu terecht of toch niet?

Misschien moet deze gewelddaad niet gesitueerd worden in een groeiende agressiviteit bij de jeugd, maar gaat het - hoe verschrikkelijk ook - om een losstaand feit, een gruwdaad zoals er van tijd tot tijd in elke samenleving helaas gebeuren. We kunnen er niet onderuit dat televisie en kranten de vreselijke gebeurtenis tijdens de nieuwsluwe paasvakantie gretig hebben aangegrepen om kijkers en lezers te boeien. Met weinig respect probeerden cameramensen en journalisten vader en moeder Van Holsbeeck meteen tot allerlei emotie te bewegen: „Hoe voelt u zich nu?” Nog een godgegeven geluk dat die zich wisten te beheersen en van meet af aan van een bijna bovenmenselijke sereniteit getuigden.

Hoe het ook zij, de samenloop van omstandigheden zorgde voor een momentum. De hele samenleving stond even stil bij het verlies van dit leven, geschat op de waarde van één mp3-speler. We mogen hopen dat al wie zich op dit mediagenieke moment betrokken voelde bij het verdriet van Joe's familieleden en vrienden, ook nadien iets van de door hen getoonde waardigheid in de praktijk zal proberen brengen.

Soms lijken we wel in een neurotische samenleving terechtgekomen, waarin we haast allen zenuwlijders zijn. Snel opvliegend maken mensen in het drukke verkeer obscene gebaren naar al dan niet roekeloze voorbijgangers. Gezinsdrama's vullen met de regelmaat van de klok de krantenkolommen. In die gestreste context moeten kinderen en jongeren hun weg naar volwassenheid zoeken. Vaak alleen, want de ouders hebben hun eigen zorgen. Is het een wonder dat een aantal van hen ontspoorde?

En zo komt het dat pseudo-informatieve tv-programma's zoals *Koppen* of *Telefacts* steeds nieuwe onderwerpen hebben om hun kijkers te shockeren over de 'jeugd van tegenwoordig'. Ze doen aan *steaming* (afpersing), pesten via internet, troeven hun leeftijdgenoten af en registreren de geweldscène op hun gsm om anderen

Zinloos geweld schokt

Lieve Wouters

me te laten 'genieten'. Zelfs op de schoolbanken lijken kinderen niet meer veilig. Hier gaat de discussie helemaal niet meer over allochtoon of autochtoon, want da's anders en slachtoffers van dit jongerengeweld bevinden zich in alle groepen.

Waar gaat dat naartoe en wat kunnen we eraan doen? „Eerst en vooral moeten we agressiviteit bij jongeren niet oplazen”, zegt kinderpsychiater Peter Adriaenssens. „Jongeren zijn niet veel agressiever dan vroeger, en zeker niet gewelddadiger dan volwassenen. De problemen die u opnoemt, bestaan, maar in redelijke

mate. Slechts twee procent van de jongeren vertoont gevaarlijk gedrag. Waarom zijn we geschokt door de moord op Joe Van Holsbeeck? Omdat zoiets uitzonderlijk is.”

Meer blauw?

Een onderzoek in Antwerpse scholen naar de vraag waar kinderen het meest bang van zijn, wees in de richting van volwassenen, pas op de allerlaatste plaats naar afpersing. „Dat neemt niet weg dat we alert moeten zijn voor jongeren die ontsporen. Maar ik

betreur de maatregelen die de regering nu voorstelt: veertig nieuwe jeugdmagistraten en een nieuwe gesloten instelling. Waar moet een moeder met een moeilijke tiener of adhd'er naartoe? Zij stuit nog altijd op ellenlange wachtlijsten. De klemtoon moet op vroeg-tijdige hulpverlening liggen.”

Daarnaast is veiligheid een verantwoordelijkheid van iedere burger, veel meer dan een zaak van 'meer blauw op straat'. Zijn ouders dan onterecht ongerust? „We moeten een gevoel van onveiligheid ernstig nemen, maar mensen moeten ook leren leven met zin voor realiteit. Er bestaat geen

leven zonder moeilijkheden. Door telkens over een problematische minderheid te praten, stigmatiseren we de jeugd. Dat riskeert een voorspelling te worden die wel moet uitkomen. Ouders moeten hun verantwoordelijkheid opnemen en hun kinderen leren zich te gedragen. Ze geven vaak een dubbelzinnige boodschap: je zusje slaan mag niet, maar op school moet je je niet laten doen. Ouders van pesters verdedigen hun kinderen dan weer tegenover leerkrachten die het probleem signaleren. Een betere samenwerking tussen school en ouders is de eerste stap naar een oplossing.”

© Belga